

РЕШЕНИЕ

№ 831

гр. София, 10.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Лилия Йорданова
Мария Владимирова**

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **6952** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мария Владимирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на С. Р. М. против Решение № 1898 от 30.05.2022 г., постановено по НАХД № 17826/2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 23 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 21-4332-020227/05.10.2021 г., издадено от началник сектор към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“ /ОПП/ - СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ са му наложени административни наказания: глоба в размер на 800,00 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца, за извършено нарушение по чл. 21, ал. 2 от ЗДвП.

Касаторът моли оспореното решение да бъде отменено като неправилно, тъй като е постановено в противоречие с материалноправните разпоредби. Излага доводи, че неправилно въззивният съд е приел, че АУАН е издаден в срока по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. В тази връзка застъпва становище, че доколкото полицейските органи разполагат с информационна система с база данни за собственика на всяко регистрирано МПС, то извършителят на нарушението е бил известен още при заснемането. Жалбата е аргументирана и с това, че в конкретния случай пътният знак

е ненужно поставен, поради което нарушението е по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, а не по чл. 21, ал. 2 от ЗДвП.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява. Представя писмена молба, със съдържание идентично на касационната жалба.

Ответната страна не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град, XVI-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима като подадена в законоустановения срок и от страна по делото, за която решението по делото е неблагоприятно. Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна по следните съображения:

СРС е установил от фактическа страна, че на 12.05.2021 г. в 13.20 ч. в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към Околовръстен път на [населено място], до кръстовището с [улица], с техническо средство - мобилна система за видеоконтрол АТСС С. М2 MD1192, е заснето управляваното от касатора МПС „БМВ 530 ХД” с рег. [рег.номер на МПС] . Измерената скорост на движение била 115 км/ч, която след приспадане на толеранс от 3 % била изчислена на 111 км/ч. Ограничението на скоростта било 50 км/ч за населено място, въведено с пътен знак Б26, т.е. превишение на скоростта от 61 км/ч.

На 24.08.2021 г. С. Р. М. се явил в ОПП-СДВР, където попълнил декларация, в която посочил, че е собственик на МПС с рег. [рег.номер на МПС] , както и че именно той е управлявал автомобила на 12.05.2021 г., около 13.20 часа. В присъствие на нарушителя е съставен АУАН № 665980/24.08.2021 г., въз основа на който е издадено и НП № 21-4332-020227/05.10.2021 г. от началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с което на М., на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП, му е наложено административно наказание глоба в размер на 800 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца за извършено нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП.

За да потвърди НП, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля С. О. С. /съставила АУАН/, писмените доказателства от административнонаказателната преписка, приобщени по реда на чл. 283 НПК.

Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН и НП са издадени от компетентни длъжностни лица, съдържат всички необходими реквизити според чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, като е спазен срока по чл. 34 ЗАНН. Приел е за доказано, че С. Р. М. е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл. 21, ал. 2 ЗДвП, изразяващо се в нарушение на правилата за максимално допустимата скорост на движение при управление на МПС, въведено с пътен знак В-26, тъй като управлявайки процесния автомобил със скорост от 111 км/ч, при ограничение на скоростта от 50 км/ч, касаторът е превишил максимално допустимата скорост с 61 км/ч. Наложеният наказанието намерил за съответни на законоустановените размери по чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП при липса на основания за приложение на чл. 28 ЗАНН.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи.

Настоящата касационна инстанция възприема, съобразно чл. 220 АПК, правилно

установените от първостепенния съд факти.

Касаторът оспорва изводите на съда относно издаването на АУАН в срока по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН.

Съгласно разпоредбата на чл. 34, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, административнонаказателното производство не се образува, а образуването се прекратява, ако: не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а за митнически, данъчни, банкови, екологични и валутни нарушения, както и по Изборния кодекс, Закона за политическите партии, Закона за публичното предлагане на ценни книжа, Закона за пазарите на финансови инструменти, Закона за дружествата със специална инвестиционна цел, Закона за прилагане на мерките срещу пазарните злоупотреби с финансови инструменти, Регламент (ЕС) № 596/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 16 април 2014 г. относно пазарната злоупотреба (Регламент относно пазарната злоупотреба) и за отмяна на Директива 2003/6/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и директиви 2003/124/ЕО, 2003/125/ЕО и 2004/72/ЕО на Комисията (ОВ, L 173/1 от 12 юни 2014 г.), Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно инвестиране, част втора, част втора "а" и част трета от Кодекса за социално осигуряване, Кодекса за застраховането и на нормативните актове по прилагането им и по Закона за регистър БУЛСТАТ - две години.

Първата хипотеза касае нарушителя, извършил административно нарушение, а втората ограничава срока на издирването му до една година, респективно две години, след изтичането на който се преклудира възможността да бъде съставен АУАН, с който да бъде поставено началото на административнонаказателното производство. Моментът на откриване на нарушителя е фактически въпрос, който подлежи на изследване във всеки конкретен случай и по отношение конкретното лице, чиято административна отговорност се ангажира. Тримесечният срок започва от деня, в който органът, който е овластен да състави акта, е узнал кой е нарушителят. В случая за процесното нарушение е била образувана преписка в ОПП-СДВР и това изрично е посочено в АУАН и в НП - „съставен в ОПП-СДВР по преписка СПУСК-3-219-439/21 г. За първи път нарушителят е открит на 24.08.2021 г., във връзка с предоставената информация от С. М. (в декларацията), че същият е управлявал автомобила на 12.05.2021 г. Срокът по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН е започнал да тече от 24.08.2021 г. и на същата дата е съставен и АУАН. Следователно административнонаказателното производство е започнало в тримесечния срок от откриване на нарушителя и преди изтичане на едногодишния срок, като неоснователни са възраженията на касатора, че срокът тече от 12.05.2021 г., тъй като ответната администрация разполагала с данни за собствеността на МПС.

На следващо място, настоящият съдебен състав намира за неоснователни възраженията на касатора свързани с правната квалификация на нарушението.

Съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП при избиране скоростта на движение в населено място водачът на пътното превозно средство не трябва да превишава максимално определената скорост от 50 км/ч. Определящо за съставомерността на деянието по посочения текст е мястото на извършване на нарушението, т.е. трябва да е безспорно установено, че нарушението е извършено в населено място. В чл. 21, ал. 2 от ЗДвП е предвидено, че когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. Доколкото в случая е

безспорно, че на знака В26 е посочено 50, то очевидно е, че максимално допустимата скорост на движение в процесния участък и на посочената дата е 50 км/ч. При това положение, въз основа на взаимно безпротиворечивата и кореспондираща помежду си доказателствената съвкупност по делото, районният съд правилно и обосновано е достигнал до извод за доказаност на нарушението по чл. 21, ал. 2 от ЗДвП. Решението е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221 ал. 2 АПК вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XVI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1898 от 30.05.2022 г., постановено по нахд № 17826/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 23 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.